

Arrest

nr. 116 723 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw zoon, R. B. (...) (O.V. X), en uw dochter, M. B. (...) (O.V. X), in de stad Grozny. In de loop van de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) kwamen uw echtgenoot en drie andere kinderen om het leven. U raakte zelf ook gewond bij een bombardement.

Tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog kreeg uw zoon problemen. In mei 2001 werd hij aangehouden bij een controle door Russische militairen. Hij werd opgesloten en mishandeld. Na drie dagen kon u hem vrijkopen, waarna hij een periode in het ziekenhuis moest doorbrengen om te herstellen van zijn verwondingen. In de zomer van 2002 was uw zoon in de stad toen er een schietpartij ontstond. Hij

werd als toevallige passant gearresteerd door de militairen. Even later kon hij echter ontkomen. Hij dook meteen onder bij een vriend. Die avond kwamen er Russische militairen naar jullie huis om jullie zoon te zoeken. Enkele dagen later vluchtte uw zoon naar Ingoesjetië. Korte tijd later reisde hij via Moskou naar Europa. Op 29 juli 2002 vroeg uw zoon asiel in België. Op 10 juni 2005 werd hij erkend als vluchteling.

U verklaart dat u en uw dochter na het vertrek van uw zoon naar Ingoesjetië verhuisden. Jullie durfden niet meer in Tsjetsjenië te wonen omdat u vreesde dat jullie problemen zouden krijgen. Van 2002 tot 2007 verbleven u en uw dochter in een huis van uw broer in de stad Sleptsovsk. Jullie kenden daar geen concrete problemen. In 2007 vertrokken u en uw dochter naar Moskou. Jullie wilden verder naar Europa reizen. De passeur kon echter enkel uw dochter naar België brengen. Op 6 augustus 2007 vroeg uw dochter asiel in België. Op 27 mei 2008 werd de asielaanvraag van uw dochter geweigerd. Het Commissariaat-generaal oordeelde immers dat het persoonlijke vervolgingsrelaas van uw dochter niet geloofwaardig was. Op 29 oktober 2009 werd deze beslissing vernietigd door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 33456). Op 11 juni 2010 werd uw dochter alsnog door het Commissariaat-generaal erkend als vluchteling.

Na het vertrek van uw dochter keerde u terug naar de stad Grozny in Tsjetsjenië. In de eerste jaren kende u geen problemen, gezien u niet vaak buiten kwam. In juni of juli 2011 hoorde u van een vriendin dat een rechercheur naar u was komen vragen. U besloot te vluchten. Op 27 augustus 2011 vertrok u met de bus naar Moskou, waar u de trein nam richting Polen. Op 30 augustus 2011 kwam u aan in Polen, waar u ook asiel vroeg. Op 13 september 2011 vertrok u uit Polen zonder de beslissing af te wachten. Op 14 september 2011 vroeg u asiel in België.

Op 15 december 2011 werd u gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit gehoor konden verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw kinderen hadden afgelegd in het kader van hun asielaanvraag. Op 15 januari 2012 werd u daarom samen met uw zoon en uw dochter geconvoceerd op het Commissariaat-generaal om deze elementen verder te onderzoeken.

Op 15 mei 2012 werd uw asielaanvraag geweigerd door het Commissariaat-generaal. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat uw persoonlijk vervolgingsrelaas bedrieglijk was, gezien de ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw dochter over de problemen die jullie samen zouden hebben gekend. De vluchtelingenstatus van uw zoon en dochter werd echter behouden. Op 27 september 2012 werd deze beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 88458). Gelet op dit nieuwe element werd uw asielaanvraag onderworpen aan een nieuw onderzoek, waarbij uw dochter op 15 april 2013 opnieuw geconvoceerd op het Commissariaat-generaal voor een bijkomende confrontatie met de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen jullie onderlinge verklaringen.

B. Motivering

Merk eerst en vooral op dat uw zoon B. R. S. (...) (CGVS 02/18485), die op 29 juli 2002 een asielaanvraag indiende, op 7 juni 2005 als vluchteling werd erkend, rekening houdend met de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië (een situatie die sindsdien danig geëvolueerd is dat ze niet meer als dezelfde kan worden beschouwd).

Merk eveneens op dat u op 14 september 2011 een asielaanvraag indiende. U werd een eerste keer op het CGVS gehoord (op de Nederlandstalige taalrol) op 15 december 2011. Rekening houdend met uw verklaringen, heb ik besloten de geldigheid van de vluchtelingenstatus die aan uw dochter B. M. (...) (CGVS 07/13868) werd toegekend, opnieuw te onderzoeken.

Bijgevolg werd uw dochter op 9 januari 2012 op het Commissariaat-generaal uitgenodigd (Nederlandstalige taalrol) om een gedetailleerde uitleg te geven. U werd eveneens op 9 januari 2012 opnieuw op het Commissariaat-generaal gehoord. Naar aanleiding van belangrijke tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de uwe op het CGVS, die de geloofwaardigheid van uw relaas vernietigden, weigerde ik u op 10 mei 2012 de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De status van uw dochter bleef echter behouden.

U diende echter op 13 juni 2012 een beroep in bij de RvV. In zijn arrest van 27 september 2012 vernietigde de RvV (Nederlandstalige taalrol) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien deze van oordeel was dat, als de vluchtelingenstatus u niet werd erkend wegens tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw dochter, de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw dochter eveneens opnieuw in overweging moest worden genomen. Daarom werd uw dochter op 15 april 2013 nogmaals op het CGVS gehoord.

Naar aanleiding van dit laatste gehoor en in het licht van het onderzoek van uw vorige verklaringen en van die van uw dochter, dient te worden vastgesteld dat duidelijk blijkt dat de vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, op basis waarvan uw dochter in 2010 door het CGVS als vluchteling werd erkend, niet gegrond is en dit niet was ten tijde van deze erkenning. Er is geen reden

meer om te overwegen dat er, wat uw dochter betreft, een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Merk eerst en vooral op dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is, ook al blijft ze complex, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. De gevechtsoperaties hebben aanzienlijk ingeboet aan belang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur van Tsjetsjenië is tegenwoordig volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die de republiek hadden verlaten wegens de veiligheidssituatie, zijn vrijwillig teruggekeerd naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin heeft Tsjetsjenië nog problemen met schendingen van de mensenrechten. Deze schendingen zijn van diverse aard (o.a. illegale arrestaties en opsluitingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van – valse – beschuldigingen als om louter criminele motieven zoals afpersing) en hebben een doelgericht karakter. In de meeste gevallen zijn deze schendingen toe te schrijven aan Tsjetsjenen. Daarom volstaat het feit van Tsjetsjeense herkomst te zijn en afkomstig te zijn uit de Republiek Tsjetsjenië, op zichzelf niet om de hoedanigheid van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève te worden toegekend.

Rekening houdend met de voorgaande elementen, is een individuele beoordeling van het verzoek om bescherming nodig. Wat u betreft, dient te worden erkend dat aanzienlijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw dochter enerzijds en tussen de verklaringen van uw dochter anderzijds de geloofwaardigheid van uw relazen tenietdoen en bijgevolg niet toelaten te geloven in het bestaan, wat u betreft, van vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar uw land.

Tijdens het gehoor van uw dochter op het CGVS op 21 mei 2008 verklaarde ze dat uw zoon op een dag in juni of juli 2002, maar net ontsnapte aan een arrestatie en dezelfde dag nog toevlucht zocht bij een van uw burens, die haar zou komen zijn verwittigen. Ze voegde eraan toe dat gemaskerde mannen op zoek naar uw zoon de volgende dag jullie woonplaats binnendrongen en uw dochter over uw zoon ondervroegen (p. 6, 7, 8). Bij haar gehoor op 9 januari 2012 op het CGVS verklaarde ze echter dat gemaskerde mannen in juli 2002 bij jullie thuis kwamen op dezelfde dag ('s avonds) dat uw zoon ontsnapte aan een arrestatie (p.6). (Merk op dat het volledige gehoor van uw dochter van 9 januari 2012, dat in het Nederlands verliep, door onze diensten in het Frans werd vertaald. Deze vertaling werd bij het dossier gevoegd en de paginering verwijst naar de vertaling in het Frans.) Tijdens haar verhoor van 15 april 2013 op het CGVS verklaarde zij opnieuw dat uw zoon op 15 juli 2002 aan een arrestatie was ontsnapt en dat gemaskerde individuen die dag tegen de avond naar jullie woonplaats waren gekomen (p.3). Bij uw gehoor op 15 december 2011 op het CGVS (merk op dat de twee gehoren in het Nederlands op het CGVS, op 15 december 2011 en op 9 januari 2012, door onze diensten in het Frans werden vertaald. Wij hebbend die vertalingen aan het dossier toegevoegd en onze paginering in de motivering is die van de vertaling in het Frans.), verklaarde u dat gemaskerde mannen dezelfde dag waren gekomen (d.w.z. 15 juli 2002).

Tijdens uw gehoor op 21 mei 2008 verklaarde u dat u, de dag nadat gemaskerde individuen uw woonplaats binnendrongen (dus 16 juli 2012), met uw zoon via Nazran naar Moskou was vertrokken en dat u, na in Moskou een smokkelaar voor uw zoon te hebben betaald, naar uw woonplaats was teruggekeerd (p.9). Tijdens het gehoor op 9 januari 2012 van uw dochter (p.6, 7) verklaarde zij dat u met uw zoon naar Nazran was vertrokken, dat een tussenpersoon uw zoon had vergezeld naar Moskou en dat u op 16 of 17 juli 2012 naar uw woonplaats was teruggekeerd. Tijdens het gehoor van uw dochter van 15 april 2013 (p.3) verklaarde zij dat u uw zoon had vergezeld tot Nazran en dat u de volgende dag naar uw woonplaats was teruggekeerd (p.3). Tijdens uw gehoor op 15 december 2011 verklaarde u dat uw broer uw zoon naar Moskou had meegenomen en dat u alleen naar Moskou was gegaan om uw zoon terug te zien (p.11). U zei eveneens dat u uw zoon na het incident niet had teruggezien en dat u hem niet was gaan opzoeken bij V. (...) (de buur) (p.12). Dit is in strijd met de verklaringen van uw dochter, volgens welke u uw zoon zou zijn gaan opzoeken bij V. (...) (gehoor 9 januari 2012, p. 6). U verklaarde eveneens dat de militairen twee of drie dagen na hun eerste bezoek jullie huis opnieuw waren binnengedrongen en dat u daarna door militairen werd opgeroepen, dit alles voor het vertrek van uw zoon naar Moskou via Nazran (p.12). Uw dochter heeft echter nooit melding gemaakt van dit tweede bezoek van de militairen en van uw oproeping in een legerpost.

Toen uw dochter tijdens haar gehoor op 15 april 2013 werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, verklaarde ze achtereenvolgens dat u naar Nazran was gegaan maar dat u nooit naar Moskou was gegaan, aangezien u oud was (62 jaar), dat u tijdens een bombardement in 1996 aan het hoofd werd verwond, dat u aan suikerziekte leed en dat uw wonde of uw suikerziekte geheugenproblemen veroorzaakte (p. 5). Merk op dat u zich tijdens uw verhoor op 15 december 2011 zonder problemen uitdrukte, veel details over de vermelde gebeurtenissen gaf, sommige gebeurtenissen precies dateerde, wat toch betekent dat uw geheugen actief is en blijkbaar geen grote

problemen kent. De problematiek van uw geheugenproblemen en hun impact op de aangehaalde feiten wordt verder uitgebreid gemotiveerd.

Tijdens het gehoor van uw dochter op 21 mei 2008 verklaarde zij dat haar broer in 2000, na gearresteerd en gedetineerd te zijn geweest in Mosdok, terugkeerde naar jullie woonplaats en werd meegenomen naar het centraal ziekenhuis nr. 9 van Grozny, waar hij enkele dagen verbleef (pp.10, 11). Tijdens haar gehoor van 9 januari 2012 situeerde zij deze gebeurtenis in 2001 en verklaarde zij dat u uw zoon naar Mosdok was gaan halen en hem onmiddellijk naar een ziekenhuis in Ingoesjetië had gebracht waar hij ongeveer een week was gebleven (p.4). Tijdens haar gehoor op 15 april 2013 beweerde zij dat haar broer, zodra hij werd vrijgelaten, werd verzorgd door een verpleegster in uw woonplaats en dat hij daarna naar het "Krepost"-ziekenhuis in Nazran werd gebracht waar hij acht tot tien dagen verbleef (p.4). Tijdens uw gehoor op 15 december 2011 verklaarde u dat uw zoon naar het «Krepost»-ziekenhuis in Nazran werd gezonden waar hij ongeveer een maand was gebleven (p.11). Toen uw dochter werd geconfronteerd met die tegenstrijdigheden tijdens haar gehoor op 15/04/13 (p.7), verklaarde zij dat ze eerder had gezegd dat haar broer zijn pensioen was gaan halen bij de Dienst voor Pensioenen, die gelegen is in de buurt van ziekenhuis nr. 9 in Grozny, waarmee werd bedoeld dat dit niet het ziekenhuis was waar hij verzorgd zou zijn geweest. Deze uitleg overtuigt ons geenszins.

Tijdens het gehoor van uw dochter op 21 mei 2008 verklaarde ze dat jullie, na het vertrek van uw broer naar België in 2002, handel hadden gedreven: uw dochter kocht in het groot gordijnen in Mosdok en verkocht ze opnieuw op de markt van Volgograd en Astrakhan. Ze voegde eraan toe dat jullie tot 2007 jullie tijd hadden verdeeld tussen Grozny en diverse plaatsen in de Russische Federatie voor haar handel: ze had de gewoonte aangenomen twee maanden te reizen en daarna terug een maand in Grozny te blijven en zij verklaarde dat ze verschillende keren bij haar thuiskomst had ontdekt dat de deur van haar appartement was geforceerd en dat de daders vermoedelijk Kadyrovtsy waren die haar broer zochten (pp. 14, 24, 25). Ze verklaarde hetzelfde tijdens haar gehoor op 11 juni 2010 (p. 4, 5, 6) en op 9 januari 2012 (p. 7, 8). Tijdens uw gehoor op 15 december 2011 beweerde u dat, na het vertrek van uw zoon naar België, uw broer haar had meegenomen naar een soort bungalow die hij bezat in Sleptsovsk in de Gagarinstraat nr. 1 en dat u er met uw dochter verbleef van 2002 tot 2007 (p.5). U voegde eraan toe dat u noch uw dochter hadden gewerkt, dat uw dochter gedurende die periode Ingoesjetië nooit had verlaten en dat jullie nooit waren teruggekeerd naar het appartement van uw dochter in Grozny (p. 5, 6, 7). Toen uw dochter werd geconfronteerd met die tegenstrijdigheden tijdens haar gehoor op 15 april 2013, zei ze dat dit nergens op sloeg, dat men wel degelijk moest werken om te leven. Vervolgens zei ze dat ze eerder had verklaard dat ze niet officieel had gewerkt. Uw dochter zei ook dat u na haar vertrek naar België in 2007 ongeveer een maand in Moskou was gebleven, waarna uw broer u was komen halen om u mee te nemen bij hem thuis in Sleptsovsk of in de buurt van Sleptsovsk, vanwaar u niet meer was weggegaan (p. 5, 6). Deze pogingen tot uitleg nemen geenszins de grote tegenstellingen weg.

Tijdens haar gehoor van 21 mei 2008 (p.26), 9 januari 2012 (p.8) en 15 april 2013 (p.4) verklaarde uw dochter dat Kadyrovtsy op zoek waren naar uw zoon in juli 2007, een week voor u met uw dochter Grozny verliet, haar woonplaats waren binnengedrongen en alle kamers hadden doorzocht en overhoop gehaald. Volgens haar verklaringen had één van hen tegen u gezegd dat uw dochter zou worden meegenomen als ze niet zei waar uw zoon zich bevond. Tijdens het gehoor op 9 januari 2012 voegde ze eraan toe dat één van de Kadyrovtsy met de kolf van zijn geweer u had geslagen en u een moment bewusteloos was gebleven (p.8). Tijdens uw gehoor op 15 december 2011 verklaarde u dat jullie van 2002 tot 2007 geen problemen hadden (p.13). U maakte nergens melding van deze agressie van de Kadyrovtsy. Toen uw dochter werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tijdens uw gehoor op 15 april 2013 op het CGVS, verklaarde ze dat u een kolfslag op haar hoofd had gekregen tijdens dit laatste bezoek en dat dit ook meespeelde voor haar geheugen (p.7). Dit doet opnieuw geenszins de tegenstrijdigheid teniet (vgl. infra de opmerkingen over de toestand van uw geheugen).

Verder verklaarde uw dochter tijdens haar gehoor van 11 juni 2010 dat u, na haar vertrek naar België in 2007, twee weken in Moskou was gebleven, dat haar broer haar vervolgens was komen halen en haar had meegenomen naar Sleptsovsk, dat ze verbleef in een huisje, waar ze ten tijde van uw gehoor nog steeds verbleef (p.3). Tijdens uw gehoor van 15 december 2011 verklaarde u, toen haar was vertrokken naar België, dat u was teruggekeerd naar Grozny, waar u bleef tot uw vertrek naar België (p.8). Tijdens het gehoor van uw dochter op 9 januari 2012 kwam zij terug op haar vorige verklaringen en zei dat haar oom haar had gezegd dat hij uw moeder was gaan halen in Grozny om ze mee te nemen naar Sleptsovsk en dat u haar vervolgens had verklaard dat ze naar Grozny was gegaan (p.9). Toen ze werd geconfronteerd met die tegenstrijdigheden tijdens haar gehoor van 15 april 2013, verklaarde ze dat het in Grozny nog gevaarlijker was dan in Sleptsovsk (p.6), wat de tegenstrijdigheid niet wegneemt.

In het licht van alles wat voorafgaat, kan ik geen geloof hechten aan de problemen die u en uw dochter zouden hebben gehad na het vertrek van uw zoon en bijgevolg kan ik geen geloof hechten aan

uw vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar uw land, aangezien de geloofwaardigheid van uw relaas teniet werd gedaan.

De twee tegenstrijdigheden in verband met de activiteiten en de verblijfplaats van u en van uw dochter tussen 2002 en 2007, en in verband met uw verblijf tussen 2007 en 2011 kunnen niet worden verklaard door geheugenproblemen, tenzij het geheugen van uw dochter of het uwe ernstig aangetast zou zijn door zeer ernstige stoornissen. Bij het lezen van alle verklaringen van u en van uw dochter blijkt dat dit niet het geval is.

Toen u, uw zoon en uw dochter op 9 januari 2012 werden geconfronteerd met de onderlinge tegenstrijdigheden in jullie relaas, weten jullie deze tekortkomingen in aan het feit dat u geheugenproblemen zou hebben. U vertelde dat u tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog gewond raakte aan uw hoofd, waarbij u hersenschade zou hebben opgelopen. U lijdt ook aan suikerziekte, waardoor u in 2009 in Rusland zou zijn geopereerd aan uw oog (CGVS 09/01/2012). Na het gehoor legde u ook enkele medische attesten voor in een poging om de beweerde geheugenproblemen te staven. Het uittreksel uit uw medisch dossier (dd. 16/08/1996 – 20/09/1996) vermeldt dat u tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1996 werd opgenomen in het ziekenhuis. U zou toen een scherfwonde hebben gehad aan uw hoofd, waarbij u ook een hersenletsel zou hebben opgelopen.

Er moet worden opgemerkt dat dit attest geen melding maakt van eventuele geheugenproblemen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis werd u bovendien geschikt verklaard om terug te gaan werken. Het attest van het Ministerie van Volksgezondheid (dd. 21/03/1997), dat stelt dat u recht hebt op een eenmalige uitkering omdat u gewond raakte tijdens de oorlog, maakt evenmin melding van geheugenproblemen. De verwondingen die u tijdens de oorlog had opgelopen worden daarentegen als 'licht' omschreven. Noch deze medische attesten, noch het doktersattest uit België, maken melding van eventuele geheugenproblemen, laat staan dat ze zouden wijzen op geheugenproblemen die dusdanig van aard en ernst zouden zijn dat deze een verklaring zouden kunnen vormen voor de hierboven vastgestelde tekortkomingen. Daartegenover staat dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Op 25 april 2013 en 6 mei 2013 ontvangt het Commissariaat- generaal via fax vijf medisch-psychologische attesten (dd. 25/5/2012, 4/7/2012, 23/8/2012, 22/10/2012 en 24/4/2013) van dr. Sterkmans. De attesten, die uw gekende medische problemen opsommen, beschrijven tevens een depressief ziektebeeld en vermelden dat u een afwezig, vergeetachtig en verstrooid persoon bent. Er dient echter te worden gesteld dat deze attesten om onderstaande redenen geen ander licht werpen op de appreciatie van uw asielmotieven.

Over de attesten zelf moet immers het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan worden gewezen op het repetitieve en stereotype karakter van de attesten. De inhoud van de attesten is immers quasi identiek. Wat betreft de vaststellingen "afwezigheid en verstrooid", in zichzelf gekeerd", "vergeetachtig", "dient begeleid te worden wegen haar niet bij zijn dat soms dementieel overkomt"; dient te worden opgemerkt dat deze berusten op de observaties van de arts in combinatie met uw eigen verklaringen, maar uit de diverse attesten blijkt nergens dat ondanks deze vaststellingen verder onderzoek werd verricht naar de oorzaak ervan.

Verder, getoetst aan uw verklaringen en de hierboven beschreven elementen van ongeloofwaardigheid, moeten volgende opmerkingen gemaakt worden.

U legt de medische attesten pas neer op 25 april 2013, enkele weken nadat uw dochter werd gehoord op het Commissariaat-generaal en geconfronteerd werd met jullie onderlinge tegenstrijdigheden. Nochtans dateren de eerste attesten reeds van de periode april –oktober 2012, en werd u reeds tijdens het gehoor van 9 januari 2012 gevraagd medische attesten voor te leggen die uw destijds opgeworpen geheugenproblemen kunnen attesteren (CG 9/1/2012, p.3). Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat u (noch uw raadsman) tijdens uw eerste gehoor op 15 december 2011 melding maakte van enige geheugenproblemen.

Verder, en voor zover u ondanks bovenstaande vaststellingen, die ernstige vraagtekens plaatsen bij de beweerde geheugenproblemen, toch lijdt aan (psychische) problemen die een doorwerking kunnen hebben op uw cognitieve functies, meent het Commissariaat-generaal dat de vastgestelde talrijke tegenstrijdigheden nimmer te wijten kunnen zijn aan deze psychische problemen en/of gelieerde geheugenproblemen. De vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid zijn immers niet te wijten aan verklaringen die zeer vaag zijn, of te wijten aan verklaringen waarvan u verklaart/of waarvan kan aangenomen worden dat ze het gevolg zijn van vergissingen of vergetelheden. Integendeel, de bewuste feiten zijn meermaals en expliciet aan u bevestigd, en telkens heeft u (althans voor u met de tegenstrijdige verklaringen van uw dochter werd geconfronteerd) uw initiële verklaringen op een duidelijke manier herhaald en bevestigd. De tegenstrijdigheden zijn daarenboven dermate manifest dat ze volgens het Commissariaat-generaal evenmin louter door eventuele geheugenproblemen kunnen verschoond worden, zoals hoger naar aanleiding van uw medische attesten uit de Russische Federatie reeds bevestigd werd.

Het medisch attest dd. 16/12/2011 (faxkopie), dat eveneens werd neergelegd op 25 april 2013, betreft enkel een onderzoek aangaande uw suikerziekte.

Ten slotte dient een onwaarschijnlijkheid in het relaas van uw dochter te worden vastgesteld. Ondanks het gevaar dat ze beweert te hebben gelopen na het vertrek van haar broer in juli 2002 (een tiental bezoeken van Kadyrovtsy in haar appartement in Grozny, gelukkig tijdens haar afwezigheid), ondanks de vrees die ze toentertijd koesterde te worden gedood door de Kadyrovtsy, is ze nochtans nog vijf jaar in de Russische Federatie gebleven en had ze geen schrik om regelmatig naar haar appartement in Grozny terug te keren. Dit gedrag is absoluut niet geloofwaardig. Als zij werkelijk voor haar leven vreesde (zoals ze beweerde bij haar eerste gehoor op het CGVS, p. 28), dan zou ze zich verborgen hebben gehouden en dringende en noodzakelijke maatregelen hebben genomen om zichzelf in veiligheid te brengen. Toen ze werd geconfronteerd met deze opmerking, verklaarde ze dat ze, hoewel ze voor haar leven vreesde, haar land niet wilde verlaten voor een onbekend land en dat ze vrienden en familie in Tsjetsjenië had (vgl. haar verklaringen tijdens uw gehoor van 21 mei 2008, p. 29). Dit neemt geenszins de onwaarschijnlijkheid van haar verklaringen weg.

Tijdens de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde u nog twee convocaties (dd. 03/05/2012 en dd. 23/05/2012) waarbij u als getuige wordt opgeroepen bij de MVD in de stad Nazran. Deze stukken zouden moeten bewijzen dat u momenteel wordt gevisieerd door de ordediensten. In dit verband moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. "COI focus Russische Federatie , Mogelijkheid om valse documenten in Noord Kaukasus te kopen, dd. 10/6/2013" in bijlage), blijkt dat dergelijke documenten in de Russische Federatie gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de mogelijke bewijskracht van deze documenten en anderzijds de verschillende ernstige elementen van ongeloofwaardigheid die in deze beslissing werden aangehaald, gekoppeld aan hierboven vermeldde informatie over de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, meent het Commissariaat-generaal dat deze stukken de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte en de documenten i.v.m. uw werk attesteren uw identiteit en professionele loopbaan. De overlijdensakte van uw echtgenoot toont aan dat hij is overleden tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. De treintickets Moskou-Brest en Brest-Teraspol en de verblijfsdocumenten uit Polen, tonen aan dat u vanuit Rusland naar Polen reisde en dat u daar ook asiel vroeg. Deze documenten kunnen echter niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich baseert om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ik de vluchtelingenstatus van uw dochter M. B. (...) (OV 6.126.104) heb ingetrokken. Merk echter op dat ik niet besloten heb, de vluchtelingenstatus van uw zoon, R. B. (...) (OV 5.249.090), in te trekken. Hoewel uw zoon werd opgeroepen voor een gehoor met het oog op de intrekking van de vluchtelingenstatus, ben ik van mening dat de incoherenties tussen zijn verklaringen en die van u over de problemen die hij in 2001-2002 heeft gehad, niet doorslaggevend zijn om te besluiten dat hij de vluchtelingenstatus heeft gekregen op basis van bedrieglijke verklaringen. Dit laat ons echter niet toe te concluderen dat u en uw dochter vrees voor vervolging koesteren in geval van een terugkeer naar uw land. Wegens het totale gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas en dat van uw dochter in verband met de problemen die u zou hebben gehad gedurende de jaren die werden doorgebracht in de Russische Federatie na het vertrek van uw zoon naar België, om uw aanvraag en die van uw dochter in verband te brengen met die van uw zoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een “derde” (bedoeld: “tweede”) middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 3 (*juncto* artikel 13, zo blijkt verder uit het verzoekschrift) en 5 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Ten slotte voert verzoekende partij in een “vierde” (bedoeld: “derde”) middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (*vgl.* RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van de middelen is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij menen dat de feiten zoals ze voorliggen, bepalend zijn om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook het feit dat zij een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken*” betekent volgens verzoekende partij niet dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partij duidt er tenslotte nog op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

2.2.6.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat de verschillende fundamentele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar dochter met betrekking tot essentiële onderdelen van het door hen verkondigde asielrelaas ertoe hebben geleid dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsproblemen die verzoekende partij persoonlijk zou hebben gekend in Tsjetsjenië, waardoor kan worden besloten dat verzoekende partij (en haar dochter) niet (meer) aannemelijk heeft (hebben) gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert (koesteren) in haar (hun) land van herkomst. Aangezien voormelde bevindingen, zoals reeds gesteld, allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partij en haar dochter tijdens hun verschillende gehoren op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij (en haar dochter) zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Betreffende het verweer dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de onderlinge/oppeenvolgende tegenstrijdige verklaringen hoe dan ook niet met elkaar kunnen worden verzoend. Het is derhalve niet zo dat deze verklaringen elkaar kunnen aanvullen of dat bepaalde verklaringen kunnen worden beschouwd als een meer uitgebreide versie van de vorige verklaringen die verzoekende partij en haar dochter tijdens hun verschillende gehoren hebben afgelegd. Dit – overigens zeer algemeen – verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat het feit dat zij een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken*” niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat er *in casu* geen sprake is van enige tegenstrijdigheden tussen verklaringen die werden afgelegd tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en verklaringen die werden afgelegd tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal anderzijds, zodat voormelde opmerking als niet dienstig kan worden beschouwd.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich ertoe heeft beperkt te verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van bepaalde incoherenties of tegenstrijdigheden, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens.

Het is volgens verzoekende partij totaal onterecht dat verwerende partij, jaren nadat de positieve beslissing ten aanzien van haar dochter werd genomen, deze beslissing heeft herzien op basis van haar verklaringen en dat verwerende partij op basis van diezelfde verklaringen haar asielrelaas als ongeloofwaardig heeft bestempeld. Volgens verzoekende partij schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet door enerzijds te stellen dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn en anderzijds diezelfde verklaringen aan te wenden om de positieve beslissing die werd genomen ten aanzien van haar dochter te herzien.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe argumentatie waarbij tal van eigen beweringen worden geuit die berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar weergegeven problemen in haar land van herkomst. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.16. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift overigens niet om welke gegevens het zou gaan en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

Aangaande het betoog dat verwerende partij de materiële motiveringsplicht en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt door enerzijds te stellen dat de verklaringen van verzoekende partij ongeloofwaardig zijn en anderzijds diezelfde verklaringen aan te wenden om de positieve beslissing die werd genomen ten aanzien van haar dochter te herzien, merkt de Raad op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden (*in casu* moeder en dochter) die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde vluchtmotieven, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Het feit dat verzoekende partij verklaringen heeft afgelegd die, wat betreft cruciale onderdelen in hun relaas, flagrant tegenstrijdig zijn met de verklaringen die haar dochter heeft afgelegd, kan er wel degelijk toe leiden dat haar relaas als ongeloofwaardig werd bestempeld en dat de beslissing die ten aanzien van haar dochter werd genomen, herzien werd. Daarbij merkt de Raad nog op dat zowel verzoekende partij zelf als haar dochter (die nogmaals werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 9 januari 2012 en op 15 april 2013) in eigen hoofde opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd.

2.2.8.1. Verzoekende partij is formeel dat de verklaringen van haar dochter de juiste zijn. Zijzelf kampt met ernstige geheugenproblemen waardoor zij niet alles meer zo goed weet en zij verklaringen heeft afgelegd die niet waarheidsgetrouw zijn en tegenstrijdig zijn met de verklaringen die haar dochter heeft afgelegd. Verzoekende partij wijst erop dat zij minstens vanaf haar gehoor op 9 januari 2012 gewag heeft gemaakt van geheugenproblemen en zij benadrukt dat zij dienaangaande ook de nodige medische attesten heeft voorgelegd. Dat zij deze documenten niet eerder heeft neergelegd, heeft eveneens te maken met haar geheugenproblemen, aldus verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad sluit zich aan bij hetgeen verwerende partij dienaangaande heeft gesteld in haar nota met opmerkingen: *“Verweerder antwoordt dat de loutere bewering van verzoekster dat de verklaringen van haar dochter de juiste zijn geen afdoende argumentatie betreft om de geloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen. Immers, uit de bestreden beslissing blijkt niet enkel dat er tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster en haar dochter, maar ook dat de dochter van verzoekster zelf tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar asielmotieven. Bovendien volstaat*

het niet louter te verklaren dat één van de verklaringen de correcte verklaring zou zijn om de geloofwaardigheid van de verklaringen aan te tonen.

Waar verzoekster haar ernstige geheugenproblemen aanhaalt als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, wijst verweerder erop dat in de bestreden beslissing reeds uitgebreid is uiteengezet om welke reden de beweerde geheugenproblemen van verzoekster geen verschoningsgrond kunnen vormen voor de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar dochter. Verweerder wijst er nog op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de medische attesten die dateren van oktober 2012, pas heeft neergelegd nadat haar dochter werd geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen tussen haarzelf en verzoekster.”. De Raad voegt eraan toe dat het louter opnieuw herhalen van de aanwezigheid van geheugenproblemen geen concrete weerlegging inhoudt van de desbetreffende motivering van verwerende partij. Verder blijkt nergens uit de door verzoekende partij bijgebrachte medische attesten dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de volstreekte onmogelijk is een coherent en consistent verslag te doen van de feiten en omstandigheden die zij in haar land van herkomst persoonlijk heeft meegemaakt.

2.2.9.1. Verzoekende partij merkt op dat het buiten kijf staat dat zij afkomstig is uit Tsjetsjenië en dat verwerende partij zelf in haar beslissing aangeeft dat er in Tsjetsjenië sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen, zodat de grootste voorzichtigheid aan de dag dient te worden gelegd bij de beoordeling van asielaanvragen van personen afkomstig uit deze regio.

Verder betoogt verzoekende partij dat de argumentatie waarbij in het algemeen de klemtoon gelegd wordt op beweerde tegenstrijdigheden, en verder het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat de verklaringen van de asielzoeker zomaar minstens impliciet als ongeloofwaardig wordt afgedaan, niet overtuigt, te meer er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij *“ten zeerste getraumatiseerd is”* en zij bovendien tal van stukken heeft neergelegd waarmee zij aantoont dat zij kampt met geheugenproblemen.

2.2.9.2. Betreft de opmerking dat de grootste voorzichtigheid aan de dag dient te worden gelegd bij de beoordeling van asielaanvragen van personen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, merkt de Raad nogmaals op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, die motiveert waarom de loutere herkomst/afkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat om de hoedanigheid van vluchteling te worden toegekend en de asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld, alle door verzoekende partij aangereikte feiten en stukken in overweging heeft genomen bij het beoordelen van haar asielaanvraag, maar dat zij tot de conclusie is gekomen dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Om die reden kan bovenstaand argument dat verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij zomaar minstens impliciet als ongeloofwaardig zou hebben bestempeld evenmin door de Raad worden bijgetreden. Nopens de bewering dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij ten zeerste getraumatiseerd is, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing onder meer wordt gesteld dat verzoekende partij zich tijdens haar gehoor zonder problemen kon uitdrukken en dat zij veel details over de vermelde gebeurtenissen kon geven, hetgeen erop wijst dat haar mentale toestand niet van die aard was dat zij niet in staat zou zijn geweest haar asielrelaas op een coherente en precieze wijze naar voor te brengen (zie ook punt 2.2.8.2. betreffende de voorgehouden geheugenstoornissen). Tevens heeft verwerende partij in haar beslissing gemotiveerd dat de tegenstrijdigheden niet te wijten (kunnen) zijn aan vergissingen en/of vergetelheden en dat ze daarenboven dermate manifest zijn dat ze niet kunnen worden goedgepraat door geheugenproblemen. Het feit dat verzoekende partij getraumatiseerd zou zijn, kan dan ook niet als een geldige verklaring worden beschouwd voor de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden die verhinderen enig geloof te hechten aan de asielproblematiek. Waar verzoekende partij er tot slot nog op wijst dat zij tal van stukken heeft neergelegd waarmee zij aantoont dat zij kampt met geheugenproblemen, verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld in punt 2.2.8.2..

Verder stelt de Raad vast dat het verweer van verzoekende partij dat zij en haar dochter in de mate van het mogelijke hebben geantwoord op de aan hen gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wisten en ook niet konden weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens niet dat van verzoekende partij wordt vereist dat zij “alles” zou weten.

2.2.10.1. Verzoekende partij hamert erop dat het feit dat zij door haar geheugenproblemen niet van alles op de hoogte is en kan zijn, niet tegen haar kan worden gebruikt, temeer nu de gevraagde bewijsstukken voorliggen. Dat deze uitleg niet wordt aanvaard is een geheel subjectieve mening van verwerende partij die niet kan leiden tot enige weigeringsbeslissing, temeer uit het geheel der stukken

duidelijk blijkt dat hetgeen verzoekende partij stelt inzake haar geheugenproblemen de waarheid is. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om zomaar op basis van eigen inzichten haar aanvraag te weigeren, waarbij een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen van haar dochter als de stukken ten bewijze van de geheugenproblemen zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig, zo meent verzoekende partij.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij nogmaals rept over haar geheugenproblemen, wordt wederom verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.2.8.2.. Aangaande het betoog dat verwerende partij zomaar op basis van eigen inzichten haar aanvraag heeft geweigerd, waarbij een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen van haar dochter als de stukken ten bewijze van de geheugenproblemen zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig, verwijst de Raad (nogmaals) naar wat gesteld werd in punt 2.2.7.2. en punt 2.2.8.2..

2.2.11. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden (waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden) kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij nog betoogt van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag en dat in elk geval haar persoonlijke situatie nooit werd onderzocht of dat dit minstens niet blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing, meent de Raad nogmaals te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.7.2. en punt 2.2.16..

2.2.13.1. Verzoekende partij merkt op dat haar zoon destijds, en nog steeds, erkend werd/is als vluchteling, dat haar dochter destijds ook als vluchteling werd erkend en dat de eerdere weigeringsbeslissing die ten aanzien van haar werd genomen, werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat er totaal geen duidelijkheid was inzake het gevaar dat zij zou lopen bij een gebeurlijke terugkeer naar Ingoesjetië of Tsjetsjenië.

2.2.13.2. De Raad wijst er vooreerst op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoekende partij hier niet in geslaagd is, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen. Verzoekende partij kan zich bijgevolg niet zonder meer steunen op de erkenning van dit familielid teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Waar verzoekende partij tevens wijst op het feit dat haar dochter tevens de vluchtelingenstatus had verkregen, verwijst de Raad naar wat gesteld werd in punt 2.2.6.2..

Daar waar verzoekende partij ook nog aangeeft dat haar eerdere weigeringsbeslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat er totaal geen duidelijkheid was inzake het gevaar dat zij zou lopen bij een gebeurlijke terugkeer naar Ingoesjetië of Tsjetsjenië, wijst de Raad er wederom op dat verwerende partij in haar beslissing op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, hierbij rekening houdend met alle door verzoekende partij aangereikte feiten en documenten (zie punt 2.2.7.2.).

2.2.14. Uit het geheel van het voorgaande – waarbij de Raad opmerkt dat nergens in het verzoekschrift nog een poging wordt ondernomen om de verschillende tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld te weerleggen aan de hand van zeer concrete argumenten, waardoor deze vaststellingen onverminderd overeind blijven – dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij opgegeven redenen waarom zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de

Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat er in Tsjetsjenië nog veel illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen plaatsvinden, hetgeen verwerende partij ook stelt in haar beslissing. Zij verwijst in dit verband naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Het is volgens haar zo dat de gevechtshandelingen zijn toegenomen in omvang en in intensiteit, waarbij het volgens haar duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder. Zij merkt op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat haar leven er ten eerste in gevaar is. Verzoekende partij wijst er verder nog op dat in het verleden reeds door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging, dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100% zeker van is dat er zich in hoofde van de asielzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië/Ingoesjetië, dat het duidelijk is dat verwerende partij zich niet zomaar exclusief kan beroepen op stereotiepe argumentatie en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*. Verzoekende partij besluit nog het volgende: *“Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoekster van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zondermeer aan verzoekster de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van “een beperkt aantal burgerslachtoffers” en verder te beweren dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn en verzoeker bepaalde zaken niet weet, is er mani-fest schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet”*. Verzoekende partij besluit dat zij heeft aangetoond dat de huidige situatie in Tsjetsjenië er een is van willeurig geweld met onder meer ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico *“op bedreiging”* loopt.

Verzoekende partij verwijst naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, stelt dat de situatie er steeds minder veilig is, verwijst verder naar niet nader gespecificeerde *“jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie”* – daargelaten de overweging dat deze nog actueel zou zijn – en geeft te kennen dat zij niet akkoord kan gaan met de redenering van verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij middels de voormelde argumentatie niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 17) – die wordt bevestigd in de op 17 december 2013 overgemaakte CEDOCA-informatie *“COI Focus – Tsjetsjenië Veiligheidssituatie”* van 24 juni 2013 – blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals

tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de louter verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De opmerking van verzoekende partij dat de gevechtshandelingen er zouden zijn toegenomen in omvang en intensiteit – wat op zich geen afbreuk doet aan het gericht karakter van deze handelingen – betreft derhalve een blote bewering daar niet onderbouwd met enige concrete informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de zeer uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 16 en stuk 17) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT